

RAZGOVARALI SMO S ROKOM KLEMENČIĆEM, BUDUĆOM DINAMOVOM ZVIJEZDOM

Želja svakog dječaka je postati nogometaš, a svake djevojčice glumica ili pjevačica.

Svi mi katkad čeznemo za blagodatima koja ova zanimanja donose.

I dok smo prilično sigurni kako bismo potrošili milijune od potpisanog ugovora i u kojoj bismo se skupocjenoj odjevnoj kombinaciji pojavili pred kamerama, nismo baš sigurni jesmo li zapravo spremni i sposobni kročiti trnovitim putem koji vodi do uspjeha.

Što znači biti nogometaš i koliko ima sjaja, a koliko mukotrpnog rada u naganjaju lopte, upitala sam svojeg školskog kolegu Roka Klemenčića, učenika sedmog razreda.

Roko je nedavno postao član NK Dinamo Zagreb te glavna tema, kako u školi, tako i u našem gradu. Svoju je nogometnu karijeru započeo sa sedam godina u Nogometnom klubu Samobor.

Ton našeg razgovora bio je vrlo ozbiljan, no nisam se mogla oteti želji da ga kroz nekoliko pitanja bocnem predrasudama koje se vežu uz najvažniju sporednu stvar na svijetu.

S koliko si godina imao prvi susret s prostanstvom zelenog travnjaka i kako je to izgledalo?

Roko: Prvi pravi susret s travnjakom bio je sa sedam godina, kada me brat odveo na trening. Bio sam uzbuđen, jedva sam čekao primiti loptu i dati sve od sebe, kako bi se dokazao.

Kako su izgledali tvoji počeci?

Roko: Moji nogometni počeci u samoborskom nogometnom klubu nisu izgledali kako sam ja zamislio, bilo je naporno i teško priviknuti se na tempo treniranja.

U kojem si trenutku pomislio: to je to, želim postati nogometaš?

Roko: Pomislio sam to na svojoj prvoj utakmici, srce mi je jako lupalo, noge su mi se tresle jer sam mislio da ću nešto zabrljati nakon što sam dobio povjerenje trenera, ali bilo je sve super i to je jednostavno bilo to.

Koliko često treniraš?

Roko: Treniram četiri puta tjedno. Prilično je dinamično i naporno, a vikendom imam utakmice.

Imaš li u klubu prijatelja? Kakva je tamo atmosfera? Družite li se, jeste li opušteni, postoji li šala, ili samo trenirate?

Roko: U klubu imam dosta prijatelja. Atmosfera je super. Družimo se i prije i poslije treninga, ali kad treniramo, onda slušamo i naporno radimo, disciplina je na vrlo visokoj razini. Imamo sjajnog trenera, koji je zahtjevan, ali nas podupire i svakom igraču daje priliku.

Imaš li neke posebne rituale kojih se ne odričeš prije izlaska na travnjak?

Roko: Prije svake utakmice uvijek se pomolim.

Je li teže braniti ili prolijevati znoj na nekoj drugoj poziciji?

Roko: Ja branim, mislim da je to lakše i meni draže, ali mi ne bi bilo teško zaigrati.

Jesi li ikada pomislio: više ne želim trenirati nogomet?

Roko: Naravno da sam kao i svaki sportaš to pomislio, a razlog su bile ocjene, muke svakog učenika - sportaša.

Kako si riješio taj problem, odnosno želju da ne igraš nogomet?

Roko: Rekao sam sebi da je nogomet moj život i da ne smijem tako lako odustati

Iz iskustva znam koliko je teško uskladiti školske i sportske obaveze. Kako to uspijevaš?

Roko: To je ponekad jako teško, ali škola je na prvom mjestu pa tek onda sport. Naravno da za sport ima vremena. Mora se naći vremena!

Učenik si sedmog razreda. Osjećaš li da zbog nogometa propuštaš nešto u čemu tvoji vršnjaci nesmetano uživaju?

Roko: Mislim da ne propuštam ništa, samo što bih htio imati više slobodnog vremena za prijatelje i obitelj.

Podrška prijatelja i obitelji važna je za daljnje napredovanje. Imaš li podršku od strane obitelji i prijatelja?

Roko: Imam podršku prijatelja i obitelji, ali naravno ima iznimaka. Baka kaže da se ne može živjeti od nogometa.

Kako provodiš slobodno vrijeme?

Roko: Slobodno vrijeme provodim učenjem i pisanjem zadaća zato što je to najbitnije. A i zato što često imam zaostataka. Nemam puno vremena za prijatelje i druženja, pa to nastojim nadoknaditi druženjem s njima u školi.

Kakvu glazbu, filmove i knjige voliš?

Roko: Glazba koju slušam uglavnom je zabavna, volim komedije, a za knjige, iskreno, nemam previše vremena.

Koju srednju školu planiraš upisati?

Roko: Planiram upisati neku školu koja će me zanimati, ali i čije ću obveze moći prilagoditi obvezama u klubu.

Kad bi se iz nekog razloga prestao baviti nogometom, što bi radio u budućnosti?

Roko: Uvjeren sam da ću se nastaviti baviti nogometom, ali ako to ne bude tako, pokušat ću se baviti onim što će mi tada biti zanimljivo, mada sad ne znam što bi to moglo biti.

Misliš li da je skromnost važna osobina ili ima neka druga osobina koja po tvom mišljenju krase vrhunskog nogometaša?

Roko: Mislim da je skromnost jedna od najvažnijih osobina svakog čovjeka pa tako i nogometaša, a tu su i poštenje i iskrenost.

Mora li tvoja djevojka znati što je offside?

Roko: Ne mora, ali bilo bi poželjno. (smijeh)

Golman, napadač, ili stabilni stoper - kojoj nogometnoj poziciji djevojke najteže odolijevaju?

Roko: Po mom mišljenju djevojke najteže odolijevaju napadačima.

I za kraj, misliš li da će Hrvatska u Brazilu napraviti veliki uspjeh?

Roko: Mislim da je Hrvatska reprezentacija napokon spremna napraviti veliki uspjeh.

I našem Roku i našoj reprezentaciji želimo mnogo uspjeha!

Lea Karasman